

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.
z udziałem R. D., I. M., T. P., W. K., I. R., V. R., I. B. i D. Y.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 21 kwietnia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Rzeszowie z dnia 19 marca 2024 r., sygn. akt III AUa 1070/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od skarżącej U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. 1.920 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 marca 2024 r. Sąd Apelacyjny w R. oddalił apelację U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 29 sierpnia 2022 r., który oddalił odwołania Spółki od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z 21 i 30 czerwca

2021 r., stwierdzających, że I. M., D. Y., I. R., W. K., R. D., I. B., T. P. i V. R. nie podlegali ubezpieczeniom społecznym – emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownicy skarżącej Spółki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, analiza całokształtu materiału dowodowego prawidłowo doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że celem zawartych umów o pracę nie było rzeczywiste wykonywanie pracy na rzecz płatnika, ale uzyskanie subwencji finansowych w ramach programów rządowych Tarcza Finansowa 1.0 i Tarcza Finansowa 2.0. Za takim wnioskiem przemawia przede wszystkim brak wiarygodnych dowodów rzeczywistego wykonywania pracy przez poszczególnych pracowników, sprzeczność wyjaśnień odwołującego się ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz korelacja pomiędzy zgłoszeniami poszczególnych pracowników do ubezpieczeń społecznych i wpływem tych zgłoszeń na pozyskanie subwencji finansowych z P. S.A. przez U. sp. z o.o. Dodatkowo zauważyć należy, że sytuacja finansowa odwołującego się przedsiębiorcy nie przemawiała za potrzebą ani możliwościami zatrudniania nowych pracowników. Od 2018 r. spółka sukcesywnie odnotowywała bowiem coraz większe straty. To właśnie analiza materiału dowodowego pozwala uznać, pomimo formalnego podpisania umów o pracę przez poszczególnych pracowników, podpisywania list obecności i list płac czy zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych po terminie, w istocie praca nie była wykonywana przez poszczególnych pracowników w czasie wynikającym z formalnie zawartych umów o pracę i w zakresie powierzonych poszczególnym pracownikom obowiązków.

Pozwany organ rentowy zasadnie przyjął, iż umowy o pracę zawarte między ubezpieczonymi, a U. Spółką z o.o. nie mogą rodzić skutków w postaci zastosowania przepisów o podleganiu ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tego tytułu, gdyż umowy te zostały zawarte dla pozorów, a zatem były nieważne.

Wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną wniesioną przez wnioskodawcę U. Sp. z o.o. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na nieważność postępowania z art. 379 pkt 4 k.p.c., istotne zgadnienie prawne oraz, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku wskazano,

że „w sprawie zachodzą 3 podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej, w tym dwie są ze sobą ściśle powiązane:

I. Zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania, albowiem w sprawie zaistniały przesłanki, o których mowa w przepisie art. 379 pkt 4 k.p.c.: W przedmiotowej sprawie w sądzie II instancji, tj. Sądzie Apelacyjnym w Rzeszowie sprawę sędziła sędzia X. Y., która w dniu 10 lipca 2019 r. uzyskała nominację na sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie i powołał ją na to stanowisko Prezydent RP. Nominacja ta zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa musiała być poprzedzona rekomendacją Krajowej Rady Sądownictwa, w tym przypadku KRS (zwanej też neo-KRS), której legalność kwestionuje zarówno orzecznictwo sądów europejskich, jak i orzecznictwo SN (np. TSUE z dnia 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych (C-585/18 A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa), C-624/18 (C.P. przeciwko Sądowi Najwyższemu) i C-625/18 (D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu), ETPCz z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce, uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. sygn. BSA 1-4110-1/20, SN dnia 2 czerwiec 2022r.-1 KZP2/22).

II. W sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: czy sędzia mianowany na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w oparciu o rekomendację tzw. neo-krs był uprawniony do procedowania, gdyż powołanie go do służby przez Prezydenta RP sanuje braki formalne, czy też nie, gdyż Prezydent RP nie może powoływać dowolnej osoby na stanowisko sędziego, a tylko osobę, która uzyskała stosowną przewidzianą prawem rekomendację Krajowej Rady Sądownictwa (której w Polsce od stycznia 2017 r. nie ma), a więc czy doszło do naruszenia art. 379 pkt 4 k.p.c. Jest to zagadnienie niezmiernie istotne dla rozstrzygnięcia i to nie tylko w przedmiotowej sprawie, ale również w innych procesach toczących się przed sadami krajowymi.

Należy bowiem rozstrzygnąć nie tylko, czy zasada pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej wyklucza możliwość orzekania przez tak zwanych neo-sędziów, ale również, czy wszystkich neo-sędziów (w sądach powszechnych i Sądzie Najwyższym) należy wykluczyć od orzekania, czy tylko neo-sędziów zasiadających

w Sądzie Najwyższym, jak wskazuje uchwała tego sądu z dnia 23 stycznia 2020 r. sygn. BSA I- 4110-1/20.

Za wykluczeniem wszystkich neo-sędziów przemawia fakt, że:

- po pierwsze tak stanowi orzecznictwo sądów europejskich, głównie ETPCz, chociaż i TSUE do tego stanowiska się przychyliła;

- po drugie neo-sędziowie posiadali wiedzę i mieli świadomość, że nominuje ich do powołania nieuprawniona ku temu KRS i mimo tej wiedzy godzili się z tym i wyrażali wolę objęcia stanowiska, a tym samym podważyli swoją wiarygodność, jako osoby niezawisłej, nie ulegającej wpływom podmiotów trzecich i gotowej ponieść „najwyższe ofiary” w celu ochrony praworządności i niezawisłości sędziowskiej w rozumieniu art. 178 Konstytucji RP;

- po trzecie wydane przez nich wyroki będą podważone przez podsądnych i Polska będzie musiała ponieść tego konsekwencje, zarówno prawne, jak i finansowe.

Za ograniczeniem zaś odsunięcia neo-sędziów od orzekania i usunięcia ich ze służby wyłącznie do sędziów Sądu Najwyższego przemawia bezpieczeństwo obrotu prawnego polegające na fakcie, że neo-sędziowie, w sądach powszechnych, orzekali w licznych sprawach i orzeczenia te należałoby uchylić i w sprawach tych procedować od początku.

III. Skarga jest oczywiście uzasadniona.

W zaskarżonym wyroku Sądu Apelacyjnego bezsprzecznie naruszono:

- przepis art. 83 k.c., co zostało szczegółowo wykazane w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej w pkt V uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej (wywody te powódka powołuje również jako podstawę uzasadnienia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania);

- przepis art. 267 TFUE, co zostało szczegółowo wykazane w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej w pkt V uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej (wywody te powódka powołuje również jako podstawę uzasadnienia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania)”.

Pozwany Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od Wnioskodawcy

na rzecz Organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

I

Nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania – art. 379 pkt 4 k.p.c.

Sędzia w sprawowaniu urzędu jest niezawisły i podlega tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 ustawy zasadniczej). Uchwała Sądu Najwyższego nie może być sprzeczna z ustawą. Sama w sobie nie jest też źródłem prawa powszechnego i dlatego nie zastępuje ustawy (art. 87 ust. 1 Konstytucji RP). W szczególności uchwała Sądu Najwyższego nie wyłącza indywidualnie sędziego od orzekania ani tym bardziej całej grupy sędziów. Za właściwe należy przyjąć stanowisko, iż uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSAI-4110-1/20, nie wiąże formalnie sędziów Sądu Najwyższego, natomiast zawarte w niej myśli mogą być wykorzystywane w praktyce orzeczniczej w granicach normalnych sposobów wykładni prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r., IV KO 86/21).

Organizacja własnego wymiaru sprawiedliwości należy do Rzeczypospolitej Polskiej. Konstytucja RP i wyroki Trybunału Konstytucyjnego nie mogą zatem tracić swojego pierwszeństwa.

Prymat prawa unijnego nie obejmuje wymiaru sprawiedliwości. Kwestie sporne jakie wystąpiły w tym zakresie rozstrzygnęły orzeczenia polskiego Trybunału Konstytucyjnego, w tym wyroki: z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, z dnia 2 czerwca 2020 r., P 13/19; z dnia 7 października 2021 r., K 3/21; z dnia 24 listopada 2021 r., K 6/21; z dnia 23 stycznia 2022 r., P 10/19; z dnia 10 marca 2022 r., K 7/21.

Potwierdziła to ostatnia uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych i Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 3 grudnia 2025 r., I NZP 7/25:

1. Żaden sąd lub inny organ władzy publicznej nie jest uprawniony do uznania orzeczenia Sądu Najwyższego za niebyłe i pominięcia jego skutków, nawet jeśli miałyby to nastąpić z odwołaniem się do prawa Unii Europejskiej.

2. Rzeczpospolita Polska nie przekazała organom Unii Europejskiej lub jakiegokolwiek innej organizacji międzynarodowej kompetencji do stanowienia norm regulujących organizację i funkcjonowanie krajowego wymiaru sprawiedliwości, ani do określania zakresu, w którym mogą być one stosowane. Kompetencje te przysługują wyłącznie konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej i nie podlegają przekazaniu na podstawie art. 90 ust. 1 Konstytucji RP. W konsekwencji nie znajduje w tym zakresie zastosowania art. 91 ust. 2 i 3 w zw. z art. 87 Konstytucji RP.

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania z art. 379 pkt 4 k.p.c. Nie jest nią powołanie sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (wskazane wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 4 marca 2020 r., P 22/19, z 2 czerwca 2020 r., P 13/19, z 23 stycznia 2022 r., P 10/19).

Ustawa z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych wprost stanowi, iż niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez sąd powszechny lub inny organ władzy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości (art. 42a ust. 2).

II

Te same motywy składają się na negatywną ocenę podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego sformułowana kwestia ustrojowa dotycząca statusu sędziego i jego prawa do sprawowania wymiaru sprawiedliwości zgodnie z Konstytucją RP i ustawą zwykłą (art. 176 ust. 2 Konstytucji RP). Sędzia może być wyłączony od rozpoznania

sprawy tylko w przypadkach ściśle określonych w ustawie (art. 48 k.p.c., art. 49 k.p.c., art. 42a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych).

Wyroki ETPCz skierowane są do Państwa i nie zmieniają w tym zakresie bezpośrednio prawa polskiego. Tak samo wyroki TSUE. Należy odróżnić sferę prawa wspólnego unijnego oraz sprawy dotyczące niezależności sądów i niezawisłości sędziów, ustroju sądów, które nie zostały przekazane Unii Europejskiej zgodnie z zasadą przyznania - art. 5 ust. 1 i ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził w szczególności, że ani art. 90 ust. 1, ani też art. 91 ust. 3 Konstytucji RP nie mogą stanowić podstawy do przekazania organizacji międzynarodowej (czy też jej organowi) upoważnienia do stanowienia aktów prawnych lub podejmowania decyzji, które byłyby sprzeczne z Konstytucją RP. W szczególności wskazane tu unormowania nie mogą posłużyć do przekazania kompetencji w zakresie, który powodowałby, iż Rzeczpospolita Polska nie może funkcjonować jako państwo suwerenne i demokratyczne (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., sygn. akt P 7/20).

Nie może być pomijane orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego bezpośrednio dotyczące wyłączenia sędziego z przyczyn ustrojowych.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 23 stycznia 2022 r., sygn. P 10/19, orzekł:

1. Art. 49 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, z późn. zm.) w zakresie, w jakim za przesłankę mogącą wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie uznaje jakąkolwiek okoliczność odnoszącą się do procedury powoływania tego sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu, jest niezgodny z:

- a) art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

2. Art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1904) w związku z art. 49 § 1 ustawy z 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego w zakresie, w jakim za przesłankę wyłączenia sędziego z orzekania uznaje okoliczność, że obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej

Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym, na podstawie którego rozpoczyna się proces nominacyjny sędziów, stanowi akt wymagający dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów (kontrasygnaty), a konsekwencją jego braku jest wątpliwość co do bezstronności sędziego powołanego do pełnienia urzędu w procedurze nominacyjnej rozpoczętej takim obwieszczeniem, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 2 oraz art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

3. Art. 1 w związku z art. 82 § 1 i art. 86, art. 87, art. 88 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie, w jakim stanowi normatywną podstawę rozstrzygania przez Sąd Najwyższy o statusie osoby powołanej do sprawowania urzędu na stanowisku sędziego, w tym sędziego Sądu Najwyższego, i wynikających z tego uprawnieniach takiego sędziego oraz związanej z tym statusem skuteczności czynności sądu dokonanej z udziałem tej osoby, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 10, art. 144 ust. 3 pkt 17 i art. 183 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Wskazać również należy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 2 czerwca 2020 r., sygn. akt P 13/19, w którym orzeczono, że: art. 49 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.) w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu podniesienia okoliczności wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, jest niezgodny z art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wcześniej, 4 marca 2020 r., sygn. akt P 22/19, Trybunał Konstytucyjny orzekł: art. 41 § 1 w związku z art. 42 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30), stosowany odpowiednio na podstawie art. 741 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, 609, 730 i 914 oraz z

2020 r. poz. 190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

III

Negatywna ocena odnosi się też do ostatniej podstawy przedsądu. Strona skarżąca w ogóle nie wskazała, na czym miałyby polegać oczywista zasadność skargi kasacyjnej, powołując się jedynie ogólnie na przepisy prawa materialnego, które miały zostać naruszone przez Sąd drugiej instancji i odwołując się w zakresie ich uzasadnienia do uzasadnienia zarzutów skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.).

Wniosek powołuje art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a to sytuacja inna niż tylko samo naruszenie przepisów w przypadku podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi (art. 398¹⁴ k.p.c. *a contrario*), to szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. spełnia się dopiero wtedy, gdy samodzielnie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Na etapie przedsądu skarżący powinien wskazać i wykazać naruszenie przepisów, które w sposób oczywisty prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy. Brak jest tego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i w jego uzasadnieniu.

Należy dodać, że na etapie przedsądu Sąd Najwyższy nie rozpoznaje ponownie sprawy tak jak sąd powszechny. Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami stanu faktycznego stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku

(art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Odwołanie się do „wywodów powódki” w kontekście wskazanych art. 83 k.c. oraz 267 TFUE nie ma we wniosku zasadnych podstaw faktycznych i materialnoprawnych.

O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (art. 398¹⁴ k.p.c. a contrario), to w wypadku podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero samodzielne, czyli odrębne od zarzutów podstaw kasacyjnych, wskazanie i wykazanie naruszenia przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia nie tylko naruszenia określonych przepisów, ale także oczywistych wadliwości rozstrzygnięcia, składających się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Brak jest tego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Innymi słowy na etapie przedsądu Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy jako kolejna instancja, a tylko zarzuty wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i w jego uzasadnieniu. Oczywiście skoro punktem odniesienia dla zarzutów podstaw kasacyjnych są określone przepisy prawa materialnego i procesowego (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), to wymagane jest to tym bardziej w odniesieniu do zarzutów podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga jednak nie kwestionuje stanu faktycznego, który wiąże na etapie kasacyjnym, dlatego też w sprawie decyduje ustalenie o pozorności umów o pracę, a zatem nie było tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 11 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[r.g.]

